

opusdei.org

List preláta (28. októbra 2020) | Povolanie

V pastierskom liste z 28.
októbra 2020 uvažuje Mons.
Fernando Ocáriz o duchu Opus
Dei a o žití povolania v rôznych
osobných okolnostiach.

01.02.2021

Milovaní, nech Pán ochraňuje moje
dcéry a mojich synov!

(1) Pri príležitosti blížiaceho sa stého
výročia vzniku Diela a mysliac na
obrovskú apoštolskú panorámu,

ktorú nám Pán stavia pred zrak, by som chcel, aby sme do hĺbky a pomaly rozjímalí nad učením svätého Josemaríu o tom, ako sa pre každú a každého konkretizuje univerzálne kresťanské povolanie k svätosti. Náš Otec mal od začiatku jasno v tom, že táto univerzálnosť povolania zahŕňala aj možnosť plnosti lásky k Bohu a blížnym uprostred sveta, nášho každodenného sveta so svojimi svetlými i tmavými stránkami.

I. Dar povolania

Zvrchovaná milosť

(2) Boh povoláva všetkých: „Vyvolil si nás, aby sme boli pred jeho tvárou svätí a nepoškvrnení v láske“ (Ef 1, 4). Vedomie tohto daru a zodpovednosť, ktorá z neho vyplýva – obe udržiavané mladosťou duše – nás budú viesť k tomu, aby sme spolupracovali na posväcovaní sveta. V spoločenstve so všetkými v Cirkvi

sa snažme veľkoryso odpovedať na konkretizáciu tohto kresťanského povolania pre každého z nás v Opus Dei.

Uvedomme si veľkosť tohto povolania, ktoré napĺňa naše putovanie životom zmyslom večnosti, a to napriek našim obmedzeniam, chybám či ťažkostiam, ktoré nachádzame na ceste: „napriek všetkým napriekom“ ako zvykol hovoriť náš Otec.

Svätý Josemaría hovorieval o „zvrchovanej milosti povolania“. Nejde o niečo chvíľkové, je to permanentná milosť: „Je to nový pohľad na svet (...) akoby sa v našom vnútri rozsvietilo svetlo“ a zároveň je to „tajomný impulz“, „životná sila, ktorá sa podobá na nezadržateľnú lavínu“^[1]. V skratke, je to milosť, ktorá zasahuje celý náš život a prejavuje sa ako svetlo a sila. Svetlo, vďaka ktorému vidíme cestu, ktorú

pre nás chce Boh a sila, aby sme boli schopní odpovedať na Božie volanie, povedať áno a po tejto ceste aj pokračovať.

V jednom zo svojich listov náš Otec píše ako „do povolania zasahuje iba Božia milosť a veľkorysosť osoby oslovenenej touto milosťou“^[2]. Pán vždy chce, aby mala naša sloboda – s milosťou, ktorá nám slobodu neberie, ale ju zdokonaľuje – rozhodujúcu úlohu v našej odpovedi, a teda v samotnom utváraní povolania. Táto sloboda ale pri rozpoznávaní povolania počíta aj so svetlom rád od tých, ktorí nám ich môžu a majú dať.

Rovnaký duch

(3) Všetci v Diele – každý podľa svojich osobných okolností – máme jedno a to isté povolanie: povolanie byť a robiť Opus Dei s jedným a tým istým duchom, jednou a tou istou apoštolskou misiou a jednými a tými istými prostriedkami.

Všetci máme *rovnakého ducha*, ktorý nás vedie posväcovať každodenný život, a špeciálnym spôsobom, prácu. „Niet na zemi šľachetnej ľudskej činnosti, ktorá by sa nedala posväcovať. Niet žiadnej práce, ktorú by sme nemali posväcovať, posväcovať sa ňou my a posväcovať ňou druhých“^[3]. Tento duch nás vedie k tomu, aby sme hľadali jednotu s Bohom vo všetkom, čomu počas dňa čelíme. Preto je posväcovanie práce os, okolo ktorej sa točí naše hľadanie svätosti a zjednotenia sa s Ježišom Kristom.

Toto so sebou prináša pozitívny pohľad na konkrétne pozemské okolnosti, do ktorých nás Boh zasadil. Milujeme tento svet, bez toho, aby sme ignorovali to, čo sa v ňom prieči dobru (porovnaj 1 Jn 2, 15). Jeho starosti sú aj našimi starosťami a ak nám jeho radosti bežne uľahčujú milovať ho, jeho smútky nás majú viesť k tomu, aby

sme ho milovali ešte viac. Akú útechu ale zároveň aj pocit zodpovednosti v nás vyvolávajú tieto slová svätého Pavla: „Všetko je vaše, ale vy ste Kristovi a Kristus Boží“ (1 Kor 3, 22–23).

Ak je posväcovanie práce osou našej svätosti, Božie detstvo je jej základom. Detstvo, ktoré je cez posväcujúcu milosť našim vstupom do božského života Najsvätejšej Trojice, ako deti Otca v Synovi cez Ducha Svätého. „Milosťou krstu sme sa stali Božími deťmi. Týmto slobodným božím rozhodnutím sa prirodzená ľudská dôstojnosť neporovnateľne zvýšila. A ak hriech zničil tento zázrak, Vykúpenie ho obnovilo a urobilo ho ešte obdivuhodnejším a umožnilo nám mať ešte užšiu účasť na božom synovstve Slova“^[4].

Tým, že božie detstvo je základom, dáva formu celému nášmu životu:

vedie nás k tomu, že sa môžeme modliť s dôverou božích detí, pohybovať sa životom s ľahkosťou božích detí, uvažovať a rozhodovať sa so slobodou božích detí, čeliť bolesti a utrpeniu s pokojom božích detí, ceniť si pekné veci tak, ako to robí božie dieťa. V skratke, božie detstvo „je prítomné vo všetkých našich myšlienkach, túžbach, pocitoch“^[5]. A nevyhnutne sa prelieva do bratskej lásky. „Sám Duch spolu s naším duchom dosvedčuje, že sme Božie deti“ (Rim 8, 16). Týmto svedectvom je v nás synovská láska k Bohu^[6], ktorá so sebou nesie aj bratskú lásku. „Rôzni ľudia čerpajú z rôznych zdrojov. Pre nás je prameňom ľudskej dôstojnosti a bratstva Evanjelium Ježiša Krista.“^[7]

Stredom a koreňom nášho duchovného života je Eucharistická Obeta. Objektívne je koreňom pretože „dielo našej spásy sa

uskutočňuje vždy keď sa na oltári slávi obeta Kríža, cez ktorú „bol obetovaný náš veľkonočný Baránok, Kristus“ (1 Kor 5, 7).^[8]

Avšak to, aby bol aj náš osobný život sústredený na Eucharistiu, záleží aj od osobnej odpovede na milosť: „Bojuj, aby Najsvätejšia oltárna obeta bola stredobodom a koreňom tvojho vnútorného života. Potom sa celý deň stane bohoslužbou — predĺžením predchádzajúcej Svätej omše a prípravou na tú ďalšiu — ktorá bude prekypovať strelnými modlitbami, návštevami Najsvätejšej sviatosti oltárnej, obetovaním tvojej profesionálnej práce a rodinného života....“^[9]

Od eucharistického stredobodu kresťanského života sa odvíja aj rozvoj a účinnosť apoštolskej misie: „Ak bude stredom tvojich myšlienok a nádejí svätostánok, dieťa, aké hojné plody svätosti a apoštolátu!“^[10]

Rovnaké apoštolské poslanie

(4) Máme *rovnaké apoštolské poslanie*, sme teda rovnako povolání posväcovať sa a spolupracovať – v súlade s poslaním Cirkvi – na kresťanskej premene sveta, v našom prípade tak, že budeme žiť ducha Opus Dei. Vlastné poslanie Diela možno správne pochopiť iba v rámci veľkého poslanca Cirkvi, v ktorej sme „všetci povolání ponúknuť druhým jasné svedectvo o Pánovej zachraňujúcej láske. On nám aj napriek našim slabostiam ponúka svoju blízkosť, svoje Slovo i svoju silu a dáva zmysel nášmu životu“^[11].

Jedine v Cirkvi, tajomnom Kristovom tele, dostávame silu na to, aby sme plodne slúžili svetu našej doby. Preto napriek všetkým svojim obmedzeniam zdieľame túžby, starosti i utrpenie Cirkvi v každej dobe a na každom mieste. Každá žena a každý muž si môže vziať za

svoj postoj svätého Pavla: „Veď kto je slabý, aby som nebol slabý aj ja? Kto je vystavený pohoršeniu, aby to aj mňa nepálilo?“ (2 Kor 11, 29)

(5) Apoštolské poslanie sa neobmedzuje iba na určité aktivity, pretože na základe lásky ku Kristovi môžeme všetko premeniť na kresťanskú službu druhým. Každý plne uskutočňuje poslanie Dieľa svojim vlastným životom: vo svojej rodine, na pracovisku, v spoločnosti, v ktorej žije, medzi svojimi priateľmi a známymi. Preto je pochopiteľné naliehanie svätého Josemaríu, aby v Diele vždy platilo, že "hlavnú a zásadnú rolu bude mať apoštolská spontánnosť každej osoby, jej slobodná a zodpovedná iniciatíva vedená Duchom Svätým, a nie organizačné štruktúry"^[12]. Z toho vychádza aj to, že hlavným apoštolátom v Diele je apoštolát priateľstva a dôvery, ktorý každý uskutočňuje samostatne.

V tomto svetle možno lepšie pochopiť aj to, v akom zmysle sú „všetky apoštolské úlohy a nástroje na ich rozbehnutie *onus et honor*, bremenom a poctou pre všetkých: numerárov, pridružených a supernumerárov, ako aj pre spolupracovníkov“^[13]. Apoštolské poslanie uskutočňujeme skrze spoločenstvo svätých, všetci spolu vo všetkých kútoch sveta. Preto svätý Josemaría pripomína, a má tým na mysli všetkých ľudí v Cirkvi, že „ak nasadíme prostriedky, ktoré máme k dispozícii, staneme sa soľou, svetlom a kvasom sveta: budeme Bohu na radosť“^[14].

Rovnaké prostriedky

(6) Cestou k uskutočneniu nášho poslania je Kristus. Na to, aby sme ho ako učeníci a apoštoli mohli nasledovať, máme všetci v Opus Dei *rovnaké prostriedky*: rovnaké normy a zvyky kresťanského života ako aj

rovnaké prostriedky duchovnej a doktrinálnej formácie. Tie žije každý podľa svojich osobných okolností, no celok je vždy vo svojej podstate ten istý.

Je dobré nestrácať zo zreteľa, že nie sú sami o sebe cieľom. Sú prostriedkami, ktoré vďaka Božej milosti vedú k rastu kontemplatívneho života uprostred ľudských záležitostí a sú živené hojnosťou života v Kristovi, ktorú nám dávajú sviatosti a najmä sviatosť Eucharistie.

Súčasťou dialógu lásky pojímajúceho celý náš život sú úkony zbožnosti, ktoré nám umožňujú osobné stretnutie s Kristom. Sú to okamihy, v ktorých nás očakáva Boh, aby svoj život zdieľal s naším životom. Snaha vykonávať ich nás oslobodzuje, pretože "svätosť je ohybná ako uvoľnené svalstvo (...). Svätosť nie je tuhá lepenková figúrka: vie sa

zasmiať, ustúpiť, čakať. Svätosť je život — nadprirodzený život"^[15].

Týmto spôsobom, s dôverou v Božie milosrdenstvo, sa máme neustále snažiť žiť dokonalosť lásky podľa ducha, ktorého nám Boh udelil. Byť svätý neznamená robiť čoraz viac vecí alebo spĺňať určité štandardy, ktoré sme si sami predsavzali. Cesta k svätosti, ako vysvetľuje svätý Pavol, spočíva v odpovedi na pôsobenie Ducha Svätého, až kým v nás nebude stvárnený Kristus (porovnaj Gal 4, 19).

Jednota a rozmanitosť

(7) Náš Otec vnímal činnosť Diela ako „jediné tkanivo“, ktoré sa skladá z množstva nití, čiže množstva rôznych spôsobov žitia jedného a toho istého povolania. Preto zdôrazňoval, že v Diele nie sú triedy ani členovia prvej alebo druhej kategórie, a to ani podľa rôznych spôsobov, akým povolanie žijú, ani

podľa druhu práce, ktorú vykonávajú. Tak ako pri akejkoľvek veci nadprirodzeného charakteru, podstatná je odpoveď na Božiu lásku a tú nemožno posúdiť tu na zemi.

Svätý Josemaría vyjadroval túto jednotu povolania hovoriac, že to naše pozostáva z „jedného nadprirodzeného povolania, jedného duchovného fenoménu, ktorý sa flexibilne prispôsobuje osobným okolnostiam každého jednotlivca a jeho stavu. Identickosť povolania znamená rovnakú mieru oddanosti ale v rámci prirodzených hraníc, ktoré tieto rôzne okolnosti udávajú“^[16].

Je prirodzené, že jednota a rôznosť sa v Diele týka mužov aj žien: je to jednota ducha, apoštolského poslania a prostriedkov, pričom aktivity, ktoré ženy a muži vykonávajú, sú oddelené. Okrem toho majú muži aj ženy v záležitostiach spoločných pre

celé Dielo jednotné vedenie na centrálnnej a regionálnej úrovni. Riadiace orgány mužov i žien vyvíjajú rovnaké iniciatívy a majú rovnakú zodpovednosť. V niektorých dôležitých prípadoch ustanovených Právom majú dokonca rovnakú právomoc prijímať či odmietiť návrhy preláta alebo – na regionálnej úrovni – regionálneho vikára.

Celým našim životom

(8) Mohlo by sa zdať, že niektorí členovia sa poslaniu Diela venujú viac ako iní. Nie je to tak. Všetci žijú *rovnaké nasadenie*, pretože byť a robiť Opus Dei nespočíva iba – ani predovšetkým – v spolupráci na určitých aktivitách alebo korporatívnych apoštolských dielach. Povolanie a príslušné poslanie sa premietajú v celom našom živote nie len v jeho časti; celý život je príležitosťou a prostriedkom na

stretávanie sa s Kristom a na apoštolát.

V súvislosti s týmto svätý Josemaría napísal, že naše povolanie predpokladá „úplnú odovzdanosť, pretože – bez ohľadu na občiansky stav dotyčného – každý sa má plne oddávať práci a vernému plneniu svojich občianskych povinností podľa ducha Opus Dei. Odovzdať sa Bohu v Opus Dei preto neznamená nejakú sériu aktivít, neznamená venovať viac či menej nášho času dobrým skutkom a od iných upustiť. Opus Dei zasahuje celý náš život“^[17]. Úplná odovzdanosť povolaniu zahrňajúca celý náš život s plnou oddanosťou, pretože vo všetkom zaznieva Božie volanie k tomu, aby sme ho milovali a slúžili druhým s láskou, ktorá je skutočnou vnútornou slobodou. Preto, ako podotýka don Álvaro, "Dielo vyžaduje veľkú elasticnosť: minimum pravidiel, pretože sú jednoducho potrebné, ale čo

najmenej, aby litera nezabíjala ducha: *Littera enim occidit, spiritus autom vivificat* (2 Kor 3, 6).^{„[18]}

(9) Prostredníctvom týchto stránok by som vás chcel pozvať aj k tomu, aby ste Pánovi znovu prejavili vďačnosť za dar povolania. Radostnú vďačnosť a to nielen za krásu Diela, ktorú vidíme, keď o ňom uvažujeme tak, ako ho chce Boh mať, ale tiež vďačnosť, ktorá sa rodí z rozjímania o tom, ako sa táto krása stáva plne prítomnou v osobnom spôsobe, ktorým každý veriaci v prelature žije to isté povolanie: ako numerár – v prípade žien tiež ako numerárka auxiliar – ako pridružený, ako supernumerár alebo ako členovia Kňazskej spoločnosti Svätého Kríža.

V tejto súvislosti by som chcel zdôrazniť to, čo som vám napísal pred niekoľkými mesiacmi: skúsenosť vlastnej i cudzej osobnej slabosti v porovnaní s úžasným

plánom, ktorý nám predkladá kresťanská viera a duch Diela, nás nesmie viesť k malomyselnosti. Napriek sklamaniu, ktoré by mohol spôsobiť rozdiel medzi ideálom a úbohou realitou nášho života, majme istotu, že každý deň môžeme v sile milosti Ducha Svätého začínať znovu^[19].

II. Povolanie do Diela ako numerárka a numerár

(10) „V srdci Diela sa numerári – povolaní k špeciálnemu poslaniu služby – vedia skloniť k nohám všetkých svojich bratov a sestier, aby im spríjemnili ich cestu k svätosti, aby sa venovali všetkým potrebám ich duše aj tela, aby im pomohli v ťažkostiach a aby svojou oddanou obetavosťou všetkým umožnili plodný apoštolát“^[20]. Týmto spôsobom dávajú numerári život svojim bratom a sestrám: „to, že vo všetkých udržiavajú aktívneho a

bdelého ducha, má za následok mimoriadne bratstvo a jednotu“^[21].

V prípade numeráriek a numerárov je povolanie do Opus Dei určené darom apoštolského celibátu a plnou dispozíciou na formačné úlohy a apoštolskú prácu. Túto disponibilitu, chápanú a uskutočňovanú ako osobitné poslanie služby druhým, umožňuje vo svojej podstate skutočnosť, že numerári žijú v centrách Diela. Môže sa však vyskytnúť veľa rôznych okolností, kvôli ktorým je vhodnejšie, aby to tak nebolo. Nijako to však nemá vplyv na ich identitu ani poslanie, pretože sa vždy dokážu nasadzovať k službe druhým, nech už bývajú kdekoľvek.

Oddané srdce

(11) Oddanosť numerárov službe druhým spočíva v naozajstnej *oddanosti srdca*: v slobodnom rozhodnutí žiť iba pre Boha a kvôli nemu pre druhých, ktoré je

sprevádzané vôľou zaoberať sa činnosťami, ktoré sú pre Dielo potrebné.

U niektorých sa táto oddanosť zhmotní v spolupráci na formačných a apoštolských aktivitách, zatiaľ čo sa venujú svojej práci zodpovedajúcej ich talentom, štúdiu a preferenciám, aby do nej vnášali radosť Evanjelia. Iní berú ako svoju profesionálnu prácu správu centier Diela či formačné, riadiace, pomocné alebo apoštolské činnosti.

Oddanosť však neznamená mať pasívny postoj a robiť „čo mi povedia“. Naplno sa prejavuje, keď myslíme na to, aké talenty sme dostali od Boha, aby sme ich dali k dispozícii apoštolskej misii, máme iniciatívu a ponúkneme našu pomoc bez toho, aby nás o to žiadali. Oddanosť preto nie je nehybnosť, ale naopak stála túžba napredovať *Božím tempom*.

Túto plnú oddanosť treba chápať a žiť ako slobodu v tom zmysle, že nemáme iné putá ako lásku (teda nebyť naviazaní na konkrétnu prácu, miesto bydliska a podobne, čo ale neznamená, že by sme preto nemali byť dobre zakorenení tam, kde sme). Slobodnými nás nerobia vonkajšie okolnosti ale láska, ktorú nosíme v srdci.

V rámci tejto osobitej úlohy služby, náš Otec ustanovil, že riadiace úlohy majú mať v Opus Dei na starosti numerári a numerárky. Venovať sa týmto úlohám je potrebné, keďže práve ony udržujú Dielo ako celok pri živote. No bolo by mylné myslieť si, že sú oddanejší alebo že *viac* robia Opus Dei tí, čo majú na starosti tieto vedúce alebo formačné úlohy. V jednom zo svojich listov otec Javier v tomto zmysle píše, že „nám nezostáva nič iné, ako to, aby niektoré moje dcéry a synovia obmedzili svoju profesionálnu

aktivitu – alebo aby sa jej aspoň na nejaký čas dokonca úplne vzdali – preto, aby sa venovali pomoci svojim bratom a sestrám v duchovnom živote a vedeniu apoštolskej práce“^[22].

Náš Otec o tejto plnej vnútornej oddanosti hovorí na mnohých miestach, napríklad: „Numerári sa majú dávať priamo a bezprostredne Pánovi v celoplatnú obetu, odovzdávať všetko, čo je ich, celé svoje srdce, všetky svoje aktivity bez výnimiek, svoj majetok, svoju česť.“^[23] Ide o slobodné a bezvýhradné odovzdanie všetkých aktivít, nech už sú akékoľvek, aby sa mohli naplno venovať uskutočňovaniu Diela. Je zrejmé, že niekedy sa môžu vyskytnúť okolnosti, ktoré v konkrétnych obdobiach objektívne neumožňujú prevziať na seba niektoré úlohy alebo činnosti. Zdôrazňujem preto, že dôležitý je

vnútorný postoj úplnej odovzdanosti k službe druhým z lásky ku Kristovi.

Skupina pribitá na kríži

(12) Pripomeňme si tiež ďalšie slová svätého Josemaríu: „Náš Pán nechce, aby bolo Dieło iba niečo pominuteľné. Chce, aby bolo nesmrteľné, chce, aby v ňom bola skupina pribitá na Kríž. Práve Svätý Kríž nás urobí trvácnyimi, vernými tomu istému duchu Evanjelia, ktorý prinesie iniciatívny apoštolát ako sladký plod modlitby a obety.“^[24] Náš Otec nekonkretizuje, kto tvorí túto skupinu pribitú na Kríži, ale don Álvaro v poznámke, ktorou komentuje tento úryvok, hovorí, že už tu sú naznačené rôzne spôsoby prežívania povolania v Diele. Z kontextu je vidieť, že v tomto prípade je reč predovšetkým o numerároch a numerárkach.

Na niektorých ďalších miestach sa svätý Josemaría zmieňuje tiež o

kňazoch ako o skupine, ktorá je obzvlášť pribitá na Kríž. No v skutočnosti máme byť pribití na Kríž všetci, tiež pridružení a supernumerári, pretože práve tam nájdeme Pána. Náš Otec to vysvetľuje slovami, ktoré vyjadrujú jeho hlbokú osobnú skúsenosť: „Mať Kríž znamená stotožniť sa s Kristom, znamená to byť Kristom a teda byť Božími deťmi“^[25].

Aj keď sa vám, numerárom a numerárkam, môže možno zdať ľudsky ťažké zanechať na nejaký čas vašu profesiu, aby ste sa mohli profesionálne venovať inému typu aktivít (administrácii centier Diela, riadeniu, vedeniu, formácii alebo spolupráci na apoštolských aktivitách) ide o plodné stretnutie s Krížom, čo je miestom najhlbšieho stotožnenia sa s Kristom a často neočakávaným zdrojom veľkej nadprirodzenej radosti.

(13) Keď žiadame o prijatie do Diela, uvedomujeme si a slobodne prijímame – z lásky! – tento postoj odovzdanosti, ktorý nás vedie k tomu, aby sme sa pripojili k tomuto Božiemu plánu. Toto konkrétne dozrievane odovzdanosti zároveň časom rastie. Tento rast sa uskutočňuje cez formáciu, vnútorný život a cez rôzne zážitky odovzdanosti v praxi: malé zmeny v plánoch, úlohách a podobne, ktoré pripravujú dušu na prípadné veľké zmeny. Je prirodzené, že ak ide o veľké zmeny alebo úlohy, vedúce osoby sa vždy snažia najprv vypočúť názor zainteresovaných, i keď tí poukazujú s jednoduchosťou na ťažkosti, ktoré môžu vnímať, prechovávajú ochotný postoj byť k dispozícii z lásky k Bohu a k dušiam, na čo bude treba.

Rozhodujúce je, zdôrazňujem, aby mal každý tento trvalý vnútorný postoj odovzdanosti svojim bratom a

sestrám a toľkým ďalším ľuďom, ktorí očakávajú našu kresťanskú službu: „Zdvihnite oči a pozrite sa na polia, že sú už biele na žatvu!“ (Jn 4, 35)

Tento postoj je úplne zlučiteľný so zdravými profesionálnymi ambíciami a s logickou a zodpovednou starosťou o ekonomickú sebestačnosť a o zabezpečenie potrieb našej nadprirodzenej rodiny. Táto ochota zmeniť profesiu, ak to Dieło potrebuje, a venovať sa formácii druhých, ide ruka v ruke s presvedčením, že sme ženy a muži, ktorí chcú rovnako ako ich rovesníci čeliť výzvam tohto sveta, pretože naša misia je pomôcť zmeniť ho a priviesť ho k Bohu. A toto sa dá veľmi účinným spôsobom robiť aj z riadiacich alebo formačných postov v Diele.

Numerárky a numerári, žijete dar apoštolského celibátu ako plnosť

lásky v Kristovi, ktorá otvára dvere duchovnému otcovstvu a materstvu. Ste povolání vydávať živé svedectvo o úplnej odovzdanosti Bohu uprostred sveta s plnou ochotou slúžiť všetkým: zamilovaní do Ježiša, ostatných a do sveta. Máte zvláštne povolanie strážiť nadprirodzenú rodinu a starať sa o vašich bratov a sestry.

Máte nesmierne široké horizonty, pretože vašim odovzdaným životom, niekedy možno žitým v skrytosti a bez ľudského lesku, plodne prenikáte až do posledného kúta sveta.

III. Povolanie do Diela ako numerárka auxiliar

(14) Vy, numerárky auxiliar, máte zvláštnu úlohu služby, ktorú plníte tým, že vytvárate a udržiavate atmosféru kresťanského domova v centrách Diela. Túto úlohu uskutočňujete vašou profesionálnou prácou, ktorou je vo vašom prípade

Administrácia. Ako viete, nejde iba o vykonávanie série materiálnych úloh, ktoré v istej miere môžeme a máme robiť všetci, ale o ich plánovanie, organizáciu, koordináciu, a to takým spôsobom, že výsledkom bude práve ten domov, kde sa budú všetci cítiť ako doma, prijímaní, *upevnení*, zabezpečení a zároveň zodpovední. Tieto veci, ktoré sú dôležité pre všetky ľudské bytosti, ovplyvňujú fyziognómiu a duchovnú silu celého Diela, každého jedného člena a členky. Vy, ženy, sa tak stávate „nenahraditeľnou oporou a zdrojom duchovnej sily pre iných, ktorí čerpajú z veľkej energie“^[26] vášho ducha.

Priorita osoby a rodiny

(15) Vašou prácou sa staráte a slúžite životu v Diele považujúc za prioritu vašej práce každého jednotlivca. Toto je veľmi konkrétne vyjadrenie toho, že Dielo je rodina, skutočná rodina a

nie v metaforickom slova zmysle. Spomínate si, ako nám náš Otec toľkokrát opakoval, že putá v Diele sú silnejšie ako tie pokrvné, čo má taktiež citové dôsledky vo forme vzájomnej lásky.

Svätý Josemaría považoval prácu Administrácie za rovnakú ako tú, čo vykonávala Panna Mária. *Rodinná atmosféra* má byť preto akousi kópiou, pokračovaním atmosféry domova, ktorá, aj keď sme ju nevideli ale môžeme si ju predstaviť, vládla v Nazarete.

Aj keď sa práca vlastná Administrácii centier nazýva v rôznych kultúrach rôznymi spôsobmi, vy, numerárky auxiliár, ste v skutočnosti sestrami, matkami, neodlúčiteľnou súčasťou rodiny rovnako ako Otec a ostatní synovia a ostatné dcéry. Pre milosť, ktorú ste dostali od Boha, aby ste sa starali o všetkých v Diele, svätý Josemaría hovorieval, že ak by

mohol, bol by numerárkou auxiliar. Volal vás *malými sestrami*, ale nie preto, že by vás považoval za nedospelé, ale preto, že ste boli posledné, kto do Diela prišiel. Naopak, pri uskutočňovaní veľkých zámerov Diela špeciálnym spôsobom dôveroval vo vašu zrelú a pevnú vernosť.

Zo všetkých prostredí (kruhov)

(16) Je úžasnou realitou, že vy, numerárky auxiliar, pochádzate zo všetkých spoločenských kruhov. Niekedy si niektoré ženy kladú otázku, či ich Boh žiada o to, aby boli numerárkami alebo numerárkami auxiliar. Okrem iného treba zvážiť, či má daná osoba osobný sklon k činnostiam priamo zameraným na službu a starostlivosť o ľudí. Toto rozlíšenie však prirodzene v konečnom dôsledku závisí od každej jednej z vás spolu s orientáciou od duchovného vedenia a riaditeliek.

V každom prípade je pochopiteľné, že práca Administrácie sa teší veľkej dôstojnosti, pretože dáva a udržuje teplo domova v rodine. Okrem toho, tie, čo pracujú v Administrácii „skrze túto profesiu, pretože profesiou je a to skutočnou a vznešenou, pozitívne ovplyvňujú nie iba členov rodiny ale aj množstvo kamarátov, známych a osôb, s ktorými takým či onakým spôsobom prichádzajú do kontaktu. Plnia tak úlohu, ktorá je niekedy omnoho rozsiahlejšia než práca v iných profesiách“^[27].

Apoštolát apoštolátov

(17) Svätý Josemaría si cenil prácu Administrácie až tak veľmi, že ju považoval za *apoštolát apoštolátov*. Bez nej by Dielo nemohlo fungovať.

V prvom rade apoštolátom apoštolátov preto, lebo sama o sebe je priamym apoštolátom. Zdôrazňujem, že sa neobmedzuje na poskytovanie materiálnych služieb,

ktoré sú sami o sebe potrebné a dôležité. Ide predovšetkým o to, že táto činnosť premenená na modlitbu úplne priamo vplýva na ľudskú a duchovnú formáciu ľudí, ktorí bývajú v administrovanom centre.

Prostredie, ktoré vytvárate formuje, a veľmi.

Vaša dobre vykonaná práca zhmotňuje ducha a účinne ho odovzdáva konkrétnym a konštantným spôsobom formou skutkov. Preto sa snažíte dodať práci v domácnosti čo najväčšiu profesionalitu, rovnako ako to robí každé z mojich detí na svojom vlastnom pôsobisku. A vďaka tomu, že túto prácu pozdvihujete na rovinu posvätenej práce, dávate profesijnú kompetenciu priamo v do služby ľuďom, pretože ju premieňate na faktor humanizácie a inšpirácie pre profesionálnu prácu všetkých.

Práca v Adminisitrácii je apoštolátom apoštolátov aj preto, že robí možným apoštolát iných pôsobiac ako miazga a impulz a to do takej miery, do akej sa ju snažíte premeniť na rozhovor s Bohom. „Pracujúc v Administrácii – hovoril svätý Josemaría – máte účasť na všetkých apoštolátoch, spolupracujete na všetkých iniciatívach. Dobré fungovanie administrácie je nevyhnutnou podmienkou, najväčším impulzom pre celé Dielo, ak túto prácu vykonávate s láskou k Bohu“^[28]. Je veľmi cítiť, keď na začiatku apoštolskej práce v nejakej krajine alebo meste najprv Administrácia nefunguje, rovnako, ako je cítiť, že keď už Administrácia funguje, Dielo je životaschopnejšie a dynamickejšie. Okrem toho, vy, numerárky auxiliar, logicky spolupracujete na mnohých iných apoštolských aktivitách, v takej miere, v akej je to v každom prípade možné.

V Diele tiež hovorievame, že Administrácia je *chrbtovou kosťou Diela*, pretože podopiera celé telo, ktoré by bez nej nedokázalo stáť vzpriamene. Je to tak vďaka Bohu a ide o niečo, čo musíme mať vždy na pamäti a vždy si vážiť. Prirodzene, súčasťou tejto chrbtovej kosti a tohto apoštolátu apoštolátov ste aj vy, numerárky, ktoré pracujete v Administrácii.

Vy, numerárky auxiliar, moje dcéry, máte uchvacujúce poslanie: pretvoriť tento svet, dnes taký plný individualizmu a ľahostajnosti, na skutočný domov. Vaša práca vykonávaná s láskou môže ovplyvniť všetky prostredia. Budujete ľudskejší a božskejší svet, pretože mu dodávate dôstojnosť svojou prácou premenenou na modlitbu, svojou láskou a profesionalitou, s ktorou sa staráte o osoby ako celok.

IV. Povolanie do Diela ako pridružená alebo pridružený

S vlastným charakterom

(18) Vy, pridružení, realizujete Opus Dei najmä svojím hlbokým osobným apoštolátom vo vašom vlastnom pracovnom a rodinnom prostredí a spolu s numerármi sa venujete ostatným veriacim v Diele. Svojimi životmi prejavujete slobodný charakter vlastný apoštolskej činnosti všetkých pokrstených, do ktorého vkladáte všetku energiu celibátneho srdca. Preto vám mohol svätý Josemaría povedať: „Závidím vám, vaša odovzdanosť Bohu je úplná a plná, ako tá moja, ale vy môžete preniknúť ďalej.“^[29] Čo tým chcel povedať? Chcel vysvetliť, že to hlavné je byť uprostred sveta, uprostred aktivít, práce, rodín, aby ste tam vnášali kresťanský život.

Nachádzate sa v rôznych životných okolnostiach a pohybujete sa v

najrôznejších profesijných kruhoch. Váš život sa otvára neobmedzenej škále možností, do ktorých môžete vteľovať a vnášať ducha Opus Dei. Vďaka rozmanitosti vášho pôvodu prenikáte do celej spoločenskej siete, a keďže na každom mieste pretrvávate dlhšiu dobu, prispievate k zakoreneniu apoštolátu v danej oblasti. Váš spôsob života vám umožňuje kultivovať vzťahy najrôznejších druhov a robiť to veľmi stabilným spôsobom: rodinné, pracovné, susedské, dedinské, mestské. „Dostanete sa ďalej,“ ako hovorieval svätý Josemaría, a to nie v súvislosti so šírkou vášho apoštolátu, ale aj s jeho hĺbkou, tiež preto, že bytostne ukazujete, čo znamená odovzdanosť Bohu *uprostred sveta* s nerozdeleným srdcom.

Je teda veľmi dobre pochopiteľné, že náš Otec si prijal, aby bolo pridružených dvakrát viac ako numerárov. Tým najpodstatnejším je

totiž pôsobenie v bežnom živote, v práci, ktorú každá žena či každý muž vykonáva.

Ak by niekto, kto uvažuje o možnom povolaní do Diela váhal medzi numerárom či pridruženým, bolo by vhodné upozorniť ho, že by bola chyba myslieť si, že byť numerárom je viac, ako byť pridruženým. Toto je veľmi dôležité pri rozlišovaní povolania. V niektorých prípadoch je konkretizovanie povolania do Diela evidentné. Ženatý muž môže byť napríklad iba supernumerárom a nie numerárom ani pridruženým. Sú však prípady, kedy je to menej jasné, posledné rozhodnutie ale musí urobiť sám zainteresovaný. On zakúša, čo od neho v rámci jedného spoločného povolania Boh konkrétne žiada. Logicky je veľmi vhodné poradiť sa na duchovnom vedení a taktiež s vedúcimi, ktorí človeka poznajú a chcú mu pomôcť pri hľadaní Božej vôle.

Dobrá vôňa Krista

(19) Konkrétne o pridružených svätý Josemária napísal: „Skrze ich prácu vo všetkých spoločenských situáciách, na všetkých miesta, v najrôznejších kútoch zeme vnášajú medzi svojich druhov dobrú Kristovu vôňu a snažia sa s kresťanským duchom usmerňovať sociálne, pracovné, ekonomické a iné – verejné aj súkromné – aktivity tých, ktorí patria do rovnakej spoločenskej skupiny a majú rovnaké postavenie. A to zvyčajne bez toho, aby museli meniť bydlisko a prácu“^[30]. Osobne som počul, ako don Javier hovoril – nadväzujúc na učenie svätého Josemaríu – že vy, pridružené a pridružení, vyjadrujete veľmi zreteľne čo je Opus Dei tým, ako posväcujete každodenný život, prácu a rodinný život bez toho, aby ste menili svoje bydlisko.

Vy, pridružení, niekedy pracujete v korporatívnych dielach v oblasti vzdelávania, či v iných apoštolských aktivitách. Toto však nie je hlavný spôsob ako mať spoluúčasť na poslaní Diela, pretože to je celkom vo vašich rukách. Niekedy je treba, aby ste túto úlohu na seba zobrali, ale to najdôležitejšie je posväcovanie každodenného života, priateľský postoj a dôvera k ľuďom a keď sa tak stane, tak aj tým, že sprevádzate vašich priateľov na formačné aktivity diel svätého Rafaela či svätého Gabriela... V skratke, Boh vás povoláva, aby ste boli kvasom v ceste. Vo vašom prípade je teda dôležité, opakujem, pôsobenie v každodenných situáciách a v činnostiach, ktoré sú vlastné každému mužovi a každej žene.

V. Kňazi prelatúry

(20) Z numerárov a pridružených vychádzajú povolania ku kňazstvu,

ktoré sú v teologickej a právnej rovine prelatury rovnako podstatné ako povolania laikov. Toto povolanie nie je završením povolania do Diela, ale novým spôsobom ako ho prežívať, pretože „majú väčšiu povinnosť ako ostatní *klásť svoje srdce na zem ako koberec, aby ich bratia a sestry kráčali po mäkkom.*“^[31]

Okrem toho, čo je vlastné kňazskej službe v Cirkvi, ktorej stredobodom je Eucharistia, sa kňazi prelatury venujú predovšetkým službe ostatným veriacim a kňazskej starostlivosti v rámci ich apoštolských aktivít. Vzhľadom na jedinečné poslanie Diela sa venujú predovšetkým sláveniu sviatosti Eucharistie a sviatosti zmierenia, hlásaniu Božieho slova, duchovnému vedeniu a rozsiahlej doktrinálnej formácii.

To, že kňazi Prelatury žijú, rovnako ako ostatní ducha Diela, obnáša

určitý kňazský štýl: v ich službe sa nevyhnutne odráža sekulárnosť, rešpektujú a veľmi citlivo podporujú zodpovednosť a iniciatívu veriacich laikov, jedajú nadprirodzeným spôsobom, aby druhých priviedli k Bohu, podnecujú v ostatných slobodu ducha, ktorou je láska, konajú iniciatívne, aby rozvíjali hojnú kňazskú činnosť. Rovnako sa podieľajú, pochopiteľne v rámci možností, na diecéznych aktivitách.

V službe druhým

(21) Na začiatku jedného zo svojich listov určenému obzvlášť jeho synom kňazom svätý Josemaría píše: „Boli ste, moji synovia, kňazi, vysvätení, aby ste slúžili. Dovoľte mi, aby som začal tým, že vám pripomeniem, že vaše kňazské poslanie je poslaním služby. Poznám vás a viem, že toto slovo – slúžiť – zhŕňa vaše túžby, celý váš život a je vašou hrdosťou a mojou útechou, pretože táto dobrá a

úprimná vôľa snažiť sa neustále konať druhým dobro, ktorú máte, rovnako ako vaši bratia a vaše sestry laici, ma oprávňujú tvrdiť, že ste *gaudium meum, et corona mea (Flp 4, 1), moja radosť a moja koruna.* „^[32] —

Duch služby, vás kňazov, vedie k tomu, že sa cítite a v praxi aj ste jedným z vašich kňazských bratov a uvedomujete si, že v Diele existuje „jediná trieda, aj keď je tvorená kňazmi a laikmi“. ^[33] Svojím príkladom a slovom sa zároveň snažíte byť akýmisi buditeľmi túžby po svätosti v druhých a nástrojom jednoty v Diele. Buďte neustále nablízku všetkým a snažte sa zachovávať si vhodné ľudské spôsoby, kňazskú vážnosť v spôsobe, akým sa prezentujete, predstavujete, v rozhovoroch a tak ďalej.

Synovia moji, ak svätý Josemária všetkým hovorieval, že „máme hovoriť o Kristovi a nie o sebe,“ ^[34] —

máte sa vy, kňazi, obzvlášť snažiť o to, aby ste nežiarili a nehrali hlavnú rolu, ale aby protagonizmus a lesk vášho života boli tými Kristovými a aby rozhodne žiarili vaše sestry a vaši bratia. Preto ako dobre viete a ako sa aj snažíte žiť, je obzvlášť potrebné vaše spojenie s Bohom, vaša modlitba a radostná obeta v jednote života.

VI. O apoštolskom celibáte numerárov a pridružených

(22) Povolanie do Diela v prípade numerárov, numeráriek a pridružených so sebou prináša aj apoštolský celibát, ktorý je Božím darom, a odpoveďou na tento dar je reakcia lásky na Lásku. „Majte vždy na pamäti, že motívom nášho celibátu je Láska, ktorá je Láskou všetkých lások.“^[35] Celibát preto nemožno považovať iba a ani predovšetkým za praktickú voľbu, čiže za niečo vhodné na to, aby sme

sa mohli viac venovať činnostiam Diela, alebo aby sme mohli ľahšie meniť miesto nášho pôsobenia podľa potrieb Diela. Je pravda, že celibát toto umožňuje a uľahčuje, ale jeho hlavným dôvodom je, že ide o špeciálny dar, ktorý nás stotožňuje so životom Krista. „Celibát musí byť svedectvom viery: viera v Boha sa konkretizuje práve v tomto spôsobe života, ktorý získava zmysel iba od Boha. Založiť na ňom svoj život, vzdať sa manželstva a rodiny, znamená prijímať a zakúšať Boha ako realitu, aby ho potom bolo možné prinášať ľuďom.“^[36]

Apoštolský celibát nás nevyčleňuje, nevzdaluje od druhých, ale keďže so sebou prináša záväzok nerozdeleného srdca pre Boha, musí byť z ľudí v celibáte cítiť tón odovzdaného života, podobný tomu ženatej alebo vydanej osoby, ktorá sa nespráva tak, ako keby nemala

žiadny záväzok vernosti voči svojmu partnerovi.

Radikálne žité povolanie niekedy protirečí svetským štandardom. Aj tu však môžeme aplikovať tieto všeobecnejšie mienené slová svätého Josemaríu: „Nebude moje prirodzené správanie v spohanštenom alebo pohanskom prostredí, na ktoré v živote narážam, robiť dojem vyumelkovanosti?” — pýtaš sa ma.

— Odpovedám ti: „Bezpochyby tvoj život narazí na ten ich; no tento kontrast, ktorý je vlastne o tom, že potvrdzuješ svoju vieru skutkami, je práve tou prirodzenosťou, ktorú od teba vyžadujem.“^[37]

Obnovujme zas a znovu presvedčenie, že dar apoštolského celibátu je prejavom Božieho zaľúbenia, povolania k špeciálnemu stotožneniu sa s Kristom, ktoré so sebou tiež prináša, dokonca aj ľudsky ale hlavne nadprirodzene, väčšiu

schopnosť milovať celý svet, každú osobu. Preto celibát, ktorý nepočíta s telesným otcovstvom či materstvom, umožňuje omnoho väčšie duchovné materstvo a otcovstvo. V každom prípade, najviac bude stotožnený s Kristom ten, kto ho najviac miluje, či už je slobodný, ženatý či vydaná, pretože aj manželstvo je „božskou cestou na zemi“^[38].

VII. Povolanie do Diela ako supernumerárka a supernumerár

Ide o veľkú Božiu milosť

(23) Väčšinu členov Opus Dei tvoríte vy, supernumerári, ktorí sa snažíte posväcovať všetky aspekty vášho života a špeciálnym spôsobom váš manželský a rodinný život, keďže ste zvyčajne ženatí či vydaté. V roku 1947 svätý Josemaría reagujúc na isté úvahy o supernumerároch napísal svojim deťom v Španielsku: „Prečítal som si poznámky o supernumerároch. (...) Na budúci

týždeň ti tvoje úvahy vrátim s nejakým konkrétnym odporúčaním, už teraz ti však môžem povedať, že nemožno spustiť zo zreteľa, že nejde o prihlásenie pár mužov do nejakého združenia (...) Byť supernumerárom je veľká Božia milosť!“^[39]. Je to Boh, kto dáva milosť, množstvo milosti, hovorí svätý Josemaría; a veľkú milosť: milosť povolania do Diela. Pri supernumerároch toto povolanie so sebou prináša špeciálnu pomoc pri putovaní po vlastnej ceste posväcovania sa. Ceste, ktorá je označená krstom a vo väčšine prípadov prijatím sviatosti manželstva a založením rodiny.

Povolanie predpokladá voľbu a smeruje, ako som uviedol vyššie, k poslaniu: byť a robiť Dielo v Cirkvi. V Inštrukcii o diele svätého Gabriela svätý Josemaría o supernumerárkach a supernumerároch píše: „Vidím tento veľký činorodý výber (...). Všetkých, každého s vedomím, že si

ho vybral Boh, aby dosiahol svoju osobnú svätosť uprostred sveta, práve na tom mieste, ktoré vo svete zaujíma, s neochvejnou a osvietenou zbožnosťou radostne si plniac povinnosti každého okamihu, i keď to môže byť náročné.“^[40] Nikdy nevnímajme povolanie ako súbor požiadaviek, povinností – aj keď ich so sebou logicky prináša – ale skôr ako Božiu voľbu, ako veľký Boží dar.

Horizontom, ktorý dáva zmysel vášmu povolaniu, je byť „kvasom, ktorý zbožštuje ľudí a tým, že ich robí božskými, ich zároveň robí aj naozaj ľudskými“^[41]. Ako Akvila a Priscila, ktorí prijali svätého Pavla v Korinte (porov. Sk 18, 2) a ktorí boli tými, čo zvestovali evanjelium Apollovi a mnohým ďalším (porov. Sk 18, 26; Rim 16, 3; 1 Kor 16, 19). Ako mnohí z prvých kresťanov, ktorí žili bežným životom rovnako ako ich súčasníci a zároveň boli soľou zeme a svetlom v temnotách.

„Medzi supernumerármi sú ľudia z celej škály spoločenských, profesionálnych aj remeselných stavov. Všetky okolnosti a životné situácie sú posväcované týmito mojimi deťmi – mužmi a ženami, ktorí sa v rámci svojho stavu a postavenia vo svete snažia usilovať o kresťanskú dokonalosť s plnosťou povolania.“^[42] Všímnite si, ako náš Otec zdôrazňuje plnosť povolania. Čo sa týka rozmanitosti, je jasné, že vychádzame zo skutočnosti, že Dielo je cestou k posväcovaniu sa a apoštolátu v každodennom živote, ktorý pripúšťa všetku rozmanitosť toho, čo je ľudské a počestné.

Manželstvo a rodina

(24) Povolanie do Diela ako supernumerár sa rozvíja v prvom rade v rodinnom prostredí. „Váš prvý apoštolát je u vás doma.“^[43] Svätý Josemaría túžil po tom, aby boli domovy supernumerárov a

supernumerárik „žiarivé a radostné“, „ohniskami, ktoré vyžarujú evanjeliové posolstvo“^[44]. Toto je dedičstvo, ktoré zanechávate spoločnosti. Preto vám tiež napísal: „Formácia, ktorú vám dáva Opus Dei, vás vedie k váženiu si rodiny, k oceneniu jej krásy, nadprirodzeného diela, ktorým založenie rodiny je a zdroja posväcovania, ktorý sa v skrýva v manželských povinnostiach.“^[45]

Okrem toho ste tiež povolaní k tomu, aby ste pozitívne vplývali na iné rodiny. A to obzvlášť tým, že im budete pomáhať, aby mal ich rodinný život kresťanský zmysel a budete pripravovať mladých ľudí na manželstvo, aby sa preň mnohí nadchli a boli schopní vytvárať ďalšie kresťanské rodiny, z ktorých bude môcť vzísť veľa povolaní k apoštolskému celibátu, ak si to bude priať Boh.

Aj vy, slobodní či ovdovení, a prirodzene tiež manželstvá bez detí, môžete vidieť v rodine svoj prvý apoštolát, pretože vám vždy bude zverené určité rodinné prostredie.

Kresťanské pôsobenie vo vlastnom okolí

(25) Svätý Josemaría vo vás videl veľkú mobilizáciu kresťanov, ktorí vo svojej práci a okolí vyžarujú Kristovu lásku predovšetkým cez svoj apoštolát priateľstva a dôvery. Tým, že to robíte, prispievate tiež k zlepšeniu samotných spoločenských štruktúr, pretože ich robíte čoraz ľudskejšími a v súlade so životom vlastným Božím deťom, a aktívne sa zapájate do riešenia problémov našej doby. „Konáte nesmierne plodný apoštolát, keď sa snažíte s kresťanským duchom snažíte orientovať profesie, inštitúcie a ľudské štruktúry, v ktorých pracujete a pohybujete sa.“^[46]

Je jasné, že povolanie a následné poslanie supernumerárov a supernumeráriek sa neobmedzuje na praktizovanie niekoľkých noriem zbožnosti, účasť na formačných prostriedkoch a zapojení sa do určitej apoštolskej aktivity, ale pojíma celý život, pretože všetko vo vašom živote môže byť stretnutím s Bohom a apoštolátom. Tvoríť Opus Dei znamená robiť ho vlastným životom a skrze spoločenstvo svätých sa podieľať na jeho uskutočňovaní na celom svete. Inak povedané, ako nám názorným porovnaním pripomína náš zakladateľ, uskutočňovať Opus Dei znamená *byť každý deň Opus Dei*.

Cítiť Dielo ako vlastné vás vedie k živému záujmu o formáciu, aby ste prinášali druhým Krista a vysvetľovali vašu vieru. V skutočnosti je „formácia, ktorú vám dáva Opus Dei, flexibilná: prispôsobuje sa ako rukavica ruke vašim osobným a spoločenským

okolnostiam (...). Keďže máme rovnakého ducha a rovnaké asketické prostriedky, môžu a musia sa realizovať v každom prípade bez rigidnosti“^[47].

Flexibilita, ktorá zabráni rigidnosti, neznamena, že byť supernumerárom so sebou prináša menšie nároky na hrdinstvo či stupeň radikálnosti v nasledovaní Krista. Je preto dobré nevšímať si tolko rôznosť okolností ale zamerať sa viac na samú podstatu toho, čo je v týchto okolnostiach Božím volaním, poslaním daným Bohom. V akejkolvek situácii ide predovšetkým o to byť s Kristom, milovať Ježiša Krista, pracovať s Ježišom Kristom a prinášať Ho na všetky miesta.

Keď svätý Josemaría písal, že „supernumerári sa venujú službe Diela čiastočne“^[48], mal tým na mysli hmotnú disponibilitu ku konkrétnym apoštolským iniciatívam a nie

polovičatosť pri uskutočňovaní Diela, pretože táto úloha, znova opakujem, sa uskutočňuje celým životom. Preto náš Otec pri tom, ako hovorí o apoštolskom poslaní supernumerárov a supernumerárov tiež píše: „Nie je to sporadicky vykonávaný alebo príležitostný apoštolát. Ide o každodenný z povolania vyplývajúci apoštolát braný ako celoživotný ideál.“^[49] —

Boh počíta s tým, že sa spontánne a iniciatívne otvárate ako vejár a prinášate všetkým ľuďom radosť Evanjelia. „Vo svojom apoštolskom konaní musíte byť iniciatívni v rámci širokých možností, ktoré udáva náš duch, aby ste všade, v každej situácii a v každej dobe nachádzali aktivity, ktoré najlepšie vyhovujú daným okolnostiam.“^[50] —

Toto je veľké poslanie mojich dcér a synov supernumerárov, ktoré nepozná hranice: „Nesmie existovať

žadna dedinka, kde by nášho ducha nevyžaroval nejaký supernumerár.“^[51]

VIII. Povolanie do Diela ako pridružený a supernumerár Kňazskej spoločnosti Svätého Kríža

(26) „Vy ste z Opus Dei tak veľmi ako ja,“ hovorieval svätý Josemaría kňazom a diakonom, pridruženým a supernumerárom Kňazskej spoločnosti Svätého Kríža, ktorí nie sú inkardinovaní v prelatúre.

Povolanie k svätosti vo svete pochopiteľne zahŕňa aj sekulárnych kňazov inkardinovaných v diecézach. Povolanie do Diela je to isté: Božie volanie hľadať svätosť a konať apoštolát v rámci vlastných okolností a povinností, s rovnakým duchom a asketickými prostriedkami ako iní členovia Diela a zároveň byť súčasťou rodiny Opus Dei.

Právne vyjadrenie členstva v Diele je samozrejme pri členoch prelatúry a členoch Kňazskej spoločnosti Svätého Kríža, ktorí nie sú inkardinovaní v prelatúre, iné. Odlišnosť právneho puta (jurisdikčného, respektíve asociatívneho) však nič neuberá na identite povolania smerovať k svätosti skrze rovnakého ducha a špecifické prostriedky Opus Dei.

Tento právny rozdiel umožňuje, aby vás povolanie do Diela nevytrhlo z miesta, kde žijete, pretože zostávate inkardinovaní v príslušných diecézach, bez toho aby sa akokoľvek zmenil váš vzťah s vaším Biskupom a ostatnými kňazmi. Vaše povolanie skrze vhodné prostriedky posilňuje a uľahčuje verné a veľkorysé plnenie kňazských záväzkov a služobných povinností a taktiež vám spríjemňuje cestu k svätosti. Okrem toho vám prislúcha úloha propagácie kňazských povolaní a ste povolaní byť kvasom jednoty s Biskupmi a

bratstva v rámci spoločenstva
kňazov vašej diecézy.

Ako veľmi vás v tomto povzbudzoval
naš Otec! „Snažte sa navzájom
sprevádzať sa, a to aj ľudsky. Majte
ľudské srdce, pretože ľudské je srdce,
ktorým milujeme Ježiša, Otca a
Ducha Svätého. Ak si všimnete, že
niektorý z vašich bratov má ťažkosti,
choďte, choďte za ním, nečakajte,
kým vás zavolá!“^[52]

Úvaha nad tým, že posväcovanie
práce, ktoré je osou duchovného
života, pre členov Spoločnosti
Svätého Kríža v podstate znamená
posväcovať kňazské pôsobenie,
prináša radosť. Už vo svojich
hlavných aspektoch je objektívne
posvätnou činnosťou, no zároveň je –
ako každá iná práca – miestom a
prostriedkom k osobnému
posväcovaniu a apoštolátu.

* * *

(27) Blížime sa k stému výročiu toho 2. októbra roku 1928, kedy Boh ukázal svätému Josemaríovi Dielo. Odvtedy bolo a stále aj je vo svete aj v Cirkvi – a teda aj v Diele – množstvo radostí aj strastí.

27. marca 1975 náš Otec počas rozjímania prechádzal relatívne krátke dejiny Opus Dei: „Nesmierne veľká panoráma: toľko bolesti, toľko radostí! A teraz, iba radosti, všetko iba radosti... Pretože máme skúsenosť, že bolesti sú údery kladivka umelca, ktorý chce z každého, z tejto beztvarej masy, ktorou sme, vytvoriť kríž, Krista, *alter Christus*, ktorým máme byť. Pane, vďaka za všetko. Veľká vďaka!“^[53]

Krása kresťanského povolania, ako ho Pán v Diele skonkretizoval pre každú ženu a každého muža, nás má naplňovať radosťou: na jednej strane zdravou ľudskou radosťou z toľkých

dobrych ľudí a vecí, no na druhej strane hlavne nadprirodzenou radosťou, ktorá, ako nás uistoval náš Otec, má „korene v tvare Kríža“. Napĺňa nás radosťou vedomie, opäť si to pripomeňme, že „Svätý Kríž nás urobí vytrvalými, vždy s rovnakým duchom Evanjelia, ktorý prinesie ako chutný plod modlitby a obety činorodý apoštolát.“^[54]

Prosíme Pannu Máriu, aby nás požehnala a matersky nám pripomínala, že všetci máme Dielo vo svojich rukách. Tak – stotožňujúc sa s Božou voľou a odpovedajúc na jeho milosť – história, ktorá začala 2. októbra 1928 bude napriek našej slabosti a našim chybám pokračovať do konca časov: budeme pokračovať v práci s radosťou a budeme sa snažiť postaviť Krista na vrchol všetkých ľudských aktivít na Božiu slávu.

So všetkou láskou vás žehná

Váš Otec,

Fernando

Rím, 28. októbra 2020

[1] List 9/1/1932, bod 9.

[2] List 12/12/1952, bod 35.

[3] List 31/5/1954, bod 17.

[4] List 19/3/1967, bod 93.

[5] *Boží priatelia*, bod 146.

[6] Porovnaj Svätý Tomáš Akvinský, *Komentár listu Rimanom*, kapitola 8, lekcia 3.

[7] František, Encyklika *Fratelli tutti*, bod 277.

[8] II. Vatikánsky koncil, *Lumen gentium*, bod 3.

[9] *Vyhňa*, bod 69.

[10] Vyhňa, bod 835.

[11] František, Evangelii gaudium, bod 121.

[12] Rozhovory, bod 19.

[13] List 31/5/1954, bod 34.

[14] Íst' s Kristom, bod 74.

[15] Vyhňa, bod 156.

[16] List 24/12/1951, bod 137.

[17] List 25/1/1961, bod 11.

[18] Blahoslavený don Álvaro, poznáka 135 k *Inštrukcii o diele svätého Michala*.

[19] Porovnaj Správa od Otca, 20/7/2020.

[20] List 29/9/1957, bod 8.

[21] Tamtiež, bod 76.

[22] Javier Echevarría, Pastoračný list, 28/9/1995, bod 16.

[23] *Inštrukcia o diele svätého Gabriela*, bod 113.

[24] *Inštrukcia o nadprirodzenom duchu Diela*, bod 28.

[25] Rozjímanie, 28/4/1963.

[26] Svätý Ján Pavol II, *Mulieris dignitatem*, bod 30.

[27] *Rozhovory*, bod 88.

[28] List 29/7/1965, bod 11.

[29] Posedenie, 15/9/1962.

[30] List 29/9/1957, bod 13.

[31] List 8/8/1956, bod 7.

[32] Tamtiež, bod 1.

[33] Tamtiež, bod 5.

[34] *Íst' s Kristom*, bod 163.

[35] *Inštrukcia o diele svätého Michala*,
bod 84.

[36] Benedikt XVI, Prejav 22/12/2006.

[37] *Cesta*, bod 380.

[38] *Rozhovory*, bod 92.

[39] List generálnej rade Opus Dei,
18/12/1947.

[40] *Inštrukcia o diele svätého Gabriela*,
bod 9.

[41] List 9/1/1959, bod 7.

[42] Tamtiež, bod 10.

[43] Tamtiež, bod 53.

[44] *Ísť s Kristom*, bod 30.

[45] List 9/1/1959, bod 53.

[46] Tamtiež, bod 17.

[47] Tamtiež, bod 33.

[48] *Inštrukcia o diele svätého Gabriela*,
bod 23.

[49] Tamtiež, bod 15.

[50] List 24/10/1942, bod 46.

[51] List 9/1/1959, bod 13.

[52] Poznámky z rodinného stretnutia
s kňazmi, 26/10/1972, v generálnom
archíve Prelatúry, sekcia P04 1972, II,
strana 767.

[53] Slová z homílie, v generálnom
archíve Prelatúry, sekcia P01 1975,
strana 809.

[54] *Inštrukcia o nadprirodzenom
duchu Diela*, bod 28.

.....